пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XXIII
№ 142 (2402).
ЧЕТВЕР
24
ЛИСТОПАДА
1977 РОКУ
Ціна 2 коп.
Газета виходить з 1939 року.

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

УЧАСНИКАМ МІЖНАРОДНОЇ ЗУСТРІЧІ „ЖОВТЕНЬ І МОЛОДЬ»

Дорогі друзі!

Сердечно вітаю учасників міжнародної зустрічі молоді, присвяченої 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Разом з Великим Жовтнем над світом зайнялася зоря нової ери — ери визволення людства від усіх форм соціального і національного гноблення. Цей докорінний поворот в історії нашої країни, здійснений під керівництвом великого Леніна і створеної ним партії більшовиків, справив величезний позитивний вплив на життя всіх наступних поколінь, його впливом охоплені всі без винятку країни і континенти.

Ідучи шляхом, прокладеним Леніним, радянський народ перетворив мрії кращих умів людства про свободу і справедливість в чудові реальності розвинутого соціалістичного суспільства. Досягнуті на цьому шляху успіхи і нові зусилля, яких докладає наш народ під керівництвом Комуністичної партії для забезпечення дальшого розвитку соціалістичного ладу і радянської демократії, зростання добробуту трудящих і зміцнення загального миру на землі, становлять вагомий вклад радянського народу в боротьбу прогресивних сил за краще майбутнє людства. Разом із старшими поколіннями в боротьбі за побудову комуністичного суспільства в нашій країні бере участь молодь. Партія і держава постійно дбають про створення всіх необхідних умов для того, щоб радянська молодь могла гармонійно поєднувати навчання і працю з активною участю в житті суспільства, широко прилучатись до культурних і духовних цінностей, що закріплено в новій Конституції СРСР, яка відображає історичні завоювання радянського народу.

З перших днів існування Країни Рад наш народ, вірний ленінським ідеям інтернаціоналізму, незмінно виступає за мир, за припинення гонки озброєнь, за роззброєння, рішуче підтримує народи, які борються проти імперіалізму, за свою свободу і незалежність, проти підступів сил агресії та реакції.

Ми, радянські комуністи, з глибоким задоволенням відзначаємо, що ідеї Великого Жовтня надихають революційну і демократичну молодь усього світу, яка разом з широкими масами трудящих енергійно бореться проти експлуатації і влади монополій, за демократію, національне визволення і незалежний розвиток, за торжество міцного миру на землі.

У вашій особі, дорогі друзі, ми вітаємо мільйони молодих борців, готових віддати всю революційну пристрасність і енергію молодості справі повного торжества на землі ідеалів миру, свободи і соціального прогресу.

Хай ваша зустріч, яка проходить у колисці революції — місті-герої Ленінграді, допоможе зміцнити дружбу, взаєморозуміння і співробітництво молодих борців з різних країн і континентів за мир, демократію і соціальний прогрес, послужить справі втілення в життя цих великих і прекрасних цілей!

Л. БРЕЖНЄВ.

ПО ЖОВТНЮ ЗВІРЯЮЧИ КРОК

ЛЕНІНГРАД, 22 листопада. (Кор. **ТАРС Н. КОНДРАТЕНКО, М. МИХАЙЛИЧЕНКО**). Тут сьогодні почалась міжнародна зустріч «Жовтень і молодь», в якій беруть участь молоді посланці більш як ста країн усіх континентів. Юнаки і дівчата присвятили її 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Тривалими оплесками зустріли присутні привітання учасникам зустрічі Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва. Його оголосив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар Ленінградського обкому партії Г. В. Романов.

На конференції «Жовтень, сучасний світ і молодь» з доповіддю «Велика Жовтнева соціалістична революція і її вплив на історичну долю молоді» виступив перший заступник завідуючого міжнародним відділом ЦК КПРС В. В Загладін.

Відзначалося, що ідеї Жовтня справили благотворний вплив на весь світовий революційний процес, невід'ємною частиною якого є міжнародний демократичний рух молоді.

В авангарді цього руху йдуть юнаки і дівчата Радянського Союзу, інших соціалістичних країн. Усім серцем вони підтримали звернення Центрального Комітету КПРС, Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР «До народів, парламентів і урядів усіх країн світу», в якому прозвучав заклик до всіх людей доброї волі наполегливо добиватись якнайшвидшого і справедливого врегулювання конфліктів, ліквідації всіх вогнищ міжнародної напруженості.

Потім з доповіддю «Комсомол — вірний помічник партії в боротьбі за побудову соціалізму і комунізму» виступив керівник радянської делегації перший секретар ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастухов.

Завжди і в усьому, підкреслив доповідач, радянські юнаки і дівчата прагнуть бути в перших рядах комуністичного будівництва. У великих і малих справах вони по Жовтню звіряють свій крок Тільки в ювілейному році більш як три мільйони молодих трудівників, двісті тисяч комсомольсько - молодіжних колективів достроково завершили виконання завдань двох років п'ятирічки. Понад два мільйони переможців соціалістичного змагання—молоді гвардійці праці, відмінники навчання, військової служби, діячі науки і культури — підписали Рапорт Ленінського комсомолу Центральному Комітетові КПРС до 60-річчя Великого Жовтня.

Б. М. Пастухов розповів про роботу Ленінського комсомолу по вихованню підростаючого покоління на славних революційних, бойових і трудових традиціях, участь юнаків і дівчат в управлінні державою, про їх інтернаціональні зв'язки.

Учасників зустрічі вітали заступник Генерального секретаря Всесвітньої Федерації Демократичної Молоді Ернесто Суарес і Президент Міжнародного союзу студентів Мирослав Штепан.

● Звіти і вибори

З ПРИЦІЛОМ НА ДІЛОВИТІСТЬ

З комсомольської конференції Кіровського району м. Кіровограда

КОМСОМОЛЬСЬКА організація Кіровського району м. Кіровограда — одна з численних. Майже 21 тисяча членів ВЛКСМ увіходять до її складу. Хоча організація проводить лише третю свою конференцію, переживає, по суті, період становлення, та на її рахунку вже чимало хороших справ. Разом зі старшими товаришами кращі представники молоді району очолювали колони демонстрантів обласного центру в день святкування 60-річчя Великого Жовтня. Це право молоді трудівники здобули в напруженому перед'ювілейному соціалістичному змаганні з колективами підприємств Ленінського району. Комсомольська організація задає тон у громадсько-політичному житті міста і області. Скажімо, за почином лауреата премії Ленінського комсомолу, фрезерувальниці цеху № 2 заводу тракторних гідроагрегатів Юлії Євтушенко — до 60-річчя Великого Жовтня виконати план двох років п'ятирічки — змагалися сотні виробничих колективів Кіровоградщини.

Як тільки стихли оплески, що проводжали останнього промовця, я ще раз спитала себе: в чому джерела авторитету комсомолії району? І подумала: мабуть, у тому настрої, який принесли делегати. Настрої діловитості, пошуку, принциповості. Адже з трибуни конференції прозвучала:

ІНІЦІАТИВА

Від імені своїх товаришів **бригадир комсомольсько-молодіжної бригади заводу радіовиробів Володимир РЯБЧЕНКО** сказав:

— З почуттям великої гордості за нашу Батьківщину юнаки і дівчата заводу зустріли прийняття нової Конституції. У дні роботи сьомої сесії Верховної Ради СРСР наша бригада закінчила виконання плану двох з половиною років десятої п'ятирічки. Щоб прийти до цього результату, одного ентузіазму нам було замало. Бригада — всього лише маленька складова частина великого виробничого колективу, залежна від погодженості роботи всіх його підрозділів. Нині бачимо: завком комсомолу постійно дбав про те, аби не жевріли, а палахкотіли найкращі поривання молодих трудівників. Для цього в ході соціалістичного змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС на честь 60-річчя Великого Жовтня на заводі працювали штаби, котрі щотижня підбивали підсумки цього патріотичного руху. 86 юнаків і дівчат завоювали почесне право підписати Рапорт. Наша ж комсомольсько-молодіжна успішно виконала свої зобов'язання. До ювілею дала три річні норми. Бригаді присвоїли звання колективу імені 60-річчя Великого Жовтня.

Досвід змагання на перед'ювілейній вахті вирішили використати, готуючи гідну зустріч наступній важливій події в житті комсомолу—XVIII з'їздові ВЛКСМ. Колектив бригади зобов'язується за рахунок удосконалення організації праці і технології виробництва, впровадження передового досвіду і кращого використання робочого часу підвищити продуктивність праці, виконати піврічний план 1978 року до дня відкриття XVIII з'їзду ВЛКСМ, усю продукцію здавати тільки відмінної якості і з першого пред'явлення. На змагання викликаємо всі комсомольсько-молодіжні колективи промислових підприємств міста.

На конференції було подано ділову ПРОПОЗИЦІЮ

Ось як висловив її **учень МПТУ № 4 Олександр ТАТАРЧУК:**

— Комсомольська організація нашого базового підприємства — заводу «Червона зірка» бере під контроль випускників училища, які проходять практику або влаштовуються на постійну роботу. Минулого року завком комсомолу ухвалив постанову про зміцнення шефських зв'язків з учнями профтехучилища. За нею пішло діло. Так, комсомольські організації механоскладального та інструментального цехів узяли шефство над групами другого року навчання. Відбулися зустрічі комсомольців заводу і учнів — майбутніх токарів. Молоді червонозорівці показали тоді своїм гостям цехи, заводський музей. Завком комсомолу запросив підшефних на вечір ушановування Героя Соціалістичної Праці, делегата XXV з'їзду КПРС О. О. Кошурка. І в наших майстернях появилися нові верстати — негусто, правда, — як результат турботи шефів.

Усе це дуже добре. Здавалося б, які можуть бути претензії до шефів? І все ж вони є. Візьмімо хоча б виробничу практику. Коли, як не в цей час, шефам бути поруч учнів? Адже сьогодні — «петеушник»-практикант, а завтра — рівноправний виробничник. Від того, як освоїть він роботу на верстаті, який мікроклімат оточить його під час виробничої практики, багато в чому залежить його робітниче майбутнє. Одначе нерідко практикантів ставлять на робочі місця не згідно з майбутньою спеціальністю. Так, у механоскладальному цеху № 3 учні-токарі працюють за свердлильними і фрезерувальними верстатами. Доцільність такої практики сумнівна. До того ж іще й комітети цехів не дбають про те, щоб учень-практикант брав участь у громадському житті заводу. В атмосфері такої неуваги незатишно буває моїм товаришам Ось я й думаю, чи не під час практики у декого з них виникає невпевненість у собі, а часом і відраза до своєї майбутньої професії? Висловлюю думку моїх товаришів: хорошу справу зробили б комітети підприємств, якби закріплювали наших випускників за кращими комсомольсько-молодіжними бригадами. Адже XVII з'їзд ВЛКСМ зобов'язав комітети брати активну участь у вихованні гідної зміни робітничого класу і колгоспного селянства.

З трибуни конференції лунали КРИТИЧНІ ЗАУВАЖЕННЯ

Секретар комітету комсомолу комбінату «Кіровоградважбуд» Анатолій ЧЕКМЕНЬОВ сказав так:

— У ході обміну комсомольських документів організаційно й політично зміцніла комсомольська організація району. Комітети у своїй внутріспілковій роботі постійно дотримували принципу — дійти до кожного Цьому, поряд з індивідуальними співбесідами сприяло наведення порядку в обліку членів ВЛКСМ. На жаль, про досвід узяття на облік і зняття з обліку спілчан, набутий під час обміну ми починаємо забувати. В районі 128 членів ВЛКСМ вибули без зняття з обліку. Більшість із них — це молоді робітники нашого комбінату. Сталося це тому, що юнаки і дівчата влаштовуються на роботу і розраховуються, минаючи комітет комсомолу. Відділ кадрів вважає зайвим клопотом співробітництво з комітетом комсомолу. А допомоги від райкому комсомолу в розв'язанні цього питання немає ніякої.

Продавщиця магазину № 10 «Міськпромторгу» Ірина ТИЩЕНКО заявила:

— Новий навчальний рік у мережі комсомольської політосвіти міськпромторгу почався Ленінським уроком «Я — громадянин Радянського Союзу». Готувалися до нього ретельно. Урок став не тільки початком занять, а й пам'ятною подією в житті молодих працівників прилавка. Після успішного початку хотілося б і успішного продовження політнавчання. Одначе до цього часу у нас немає програми курсу гуртка «Молоді про радянський спосіб життя». Таке ж становище і в інших організаціях. Райкомові час порушити це питання перед вищими органами комсомолу.

Інженер автотранспортного підприємства 10661 секретар комсомольської організації Євген СЛАВИЦЬКИЙ:

— Кожен комсомолець знає, як він працює і що йому потрібно ще зробити для виконання своїх соціалістичних зобов'язань. І наочна агітація в ході змагання має велике значення. Але в Кіровському районі нема ні Дошки пошани, ні стенда, які б відбивали трудову й громадсько-політичну діяльність комсомольців і молоді району, хоча про виготовлення Дошки пошани і стендів ухвалювали рішення на попередній районній комсомольській конференції

Настрій діловитості і принциповості пройняв усю роботу конференції. І природний висновок виносиш по її закінченні: будь-яка важлива справа під силу комсомольцям району. Бо, крім успіхів, вони бачать і упущення та недоліки, вміють планувати майбутнє.

* * *

Першим секретарем Кіровського райкому комсомолу обрано **Морозова** Олександра Сергійовича, другим — **Жесан** Надію Миколаївну.

ТИ НА ЗЕМЛІ — ГОСПОДАР

БАТЬКОВЕ ПОЛЕ

В ОНИ поверталися до рідної домівки вже тоді, коли синє покривало ночі огортало село Канік, на околиці якого, наче вічний сторож, у будь-яку погоду вартує величезний птах з розчепіреними крилами — вітряк. Анатолій знає з розповідей батька та односельчан, що то не просто вітряк — то вічне нагадування про нескореність людського духу, про борців за владу Рад, його односельчан, котрі влітку грізного 1918 року повстали проти німецьких окупантів. Багато хто загинув тоді в нерівному бою, багатьох тоді вороги розстріляли, а найактивніших — вішали на крилах вітряка, щоб настрахати всіх тих, хто чудом уцілів. Не залякали!

— Батьку, і чому так ворогам хотілося нашу землю завоювати?

— Пам'ятай, синку, ця земля — найдорожчий наш скарб, це земля-годувальниця, земля-мати. Густо полита вона кров'ю наших дідів і прадідів, а в роки Великої Вітчизняної війни скільки тут загинуло радянських воїнів: і росіян, і українців, і казахів, і грузинів... Для всіх нас ця земля дорога й священна.

— Спасибі, тату. Тепер я ще більше розумію, чому ти так любиш землю, працю біля неї, — каже схвильовано Анатолій. — А ще я тобі вдячний за те, що й мені передав свою любов до землі, до механізаторської професії.

Павло Олександрович обома руками, натрудженими, мозолистими, притиснув до себе сина — стрункого, мов дубок, русявочубого, з очима, в котрих відбились і просинь неба, і всі райдужні кольори степу. Степ, завжди дорогий та близький йому, потомственому хліборобові Григорчуку, став на все життя дорогим і рідним і для його сина, оцього трохи соромливого степовика, обличчя якого (хоча лише весною кінчив він десятирічку) вже багато років пестять, обцілують степові, руки якого все впевненіше тримають кермо комбайна. Став рідним у будь-яку пору року: і коли золотим колосям важніє нива, переливається з краю в край, і з цей осінній час, коли кольори поля змінилися на сірий і чорний, коли співає пісню буряковий комбайн.

Вони йдуть неквапливо, бо як же ото хороше отак разом побути, поговорити або й просто помовчати; часом і без слів так багато розкажуть очі, усмішка, важкий або легкий подих грудей...

— Мені любов до землі-матінки теж від батька передалася, від твого діда, Олександром його звали, — мовить Павло Олександрович. — Скажу тобі, дід твій — ото вже був механізатор! Було ще ні світ ні зоря, а вже він на ногах — у польовий табір поспішає, квапиться. «А що ж я за бригадир буду, коли не стріну їх першим у полі?» — говорив мені.

...До ранку хоч і не так уже багато часу, та вони встигнуть і біля телевізора посидіти, і погортати книжки з домашньої бібліотечки, і поговорити про радощі та болі. Шестикласник Юрій покаже щоденник, похвалиться й тим, що вже сам майструвати вміє, як відремонтував велосипед, на що батько йому тепло скаже: «Є й у тебе наша механізаторська струнка!» А мати (їй часом і вгору ніколи глянути — троє ж отаких орлів у хаті) розповість про ланку, про поле, дасть і свою пораду. Не забуде Любов Трохимівна нагадати, щоб одяглися тепліше, бо вже холодно, щоб не забули підкріпитися вранці.

Яке то справді диво дивне — сільські ранки! Особливо тоді, коли йдеш чи їдеш у поле (бо є ж і свій «Москвич-412»), коли вітер в обличчя, хай навіть разючий, колючий... Особливо ж чарує Анатолія поле, коли йде він по ньому, коли міряє його своїми ногами і всім єством чує подих землі, вічне її тяжіння. Ген-ген обіч бровківської дороги вже видно високі стрункі тополі. Ніби хтось могутній сплів з тих чудо-дерев вінок та й полишив його отак ось навколо табору механізаторів — на радість усім людям, для окраси степу.

Комсомолець Анатолій Григорчук добре знає: і оті стрункі тополі, і оті клени та акації, і яблуні та вишні — все то діло рук механізаторів старшого покоління, його діда — комуніста, бригадира. Це вони, мов естафету поколінь, передали йому це прекрасне поле.

Шуміти в степу тополям, урожаїтись нивам. Колгоспне поле — то поле його батька і його, комсомольця Анатолія Григорчука, рідне поле, яке стеле йому широку, світлу дорогу в життя.

...Завершено осінні роботи, стих гуркіт комбайнів. Разом з батьком вони цього літа зібрали «Нивою» хліба з 283 гектарів, намолотили 7024 центнери зерна. А восени відзначилися на бурякових жнивах, зібравши комплексом КС-6 солодкі корені з площі понад 340 гектарів.

Добру школу на зрілість пройшов цього літа і восени Анатолій Григорчук. У всьому він старається наслідувати приклад свого батька — Павла Олександровича, знатного і шанованого в колгоспі імені Леніна механізатора, кавалера ордена Трудового Червоного Прапора. Батькове поле — то і його, Анатолія, поле, і він все більшою любов'ю проймається до праці механізатора, щоб далі нести естафету поколінь.

І. РОМАНЕНКО,
працівник газети «Червона зірка».
м. Новомиргород.

СЛОВО ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

ЗУПИНИСЯ, МИТЬ!

ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ У ПРЕСІ, НА ТЕЛЕБАЧЕННІ І РАДІО

Він буде 25 листопада, за місяць до великого свята — 60-річчя встановлення влади Рад на Україні. Органи масової інформації — газети, видавництва, телебачення і радіо — вирішили 25 листопада з допомогою своїх громадських активістів описати один звичайний день — його трудові звитяги, події політичного, громадського життя і через них показати колективний портрет сучасної Радянської України, яка у братерській сім'ї республік-сестер Союзу РСР піднялася до небувалих висот свого політичного, економічного й духовного розквіту.

Давайте напишемо і ми про все найцікавіше, що відбудеться цього дня в області, у вашому місті, у вашому селищі, селі, у вашому трудовому колективі, у вашому особистому житті, побуті. «Дати звичайний буденний день з усією безумною фантастичною строкатістю його явищ... показати «художню творчість» історії протягом одного якогось дня», — так визначив Олексій Максимович Горький ідею першої книги «День світу», яка вийшла 1936 року. По аналогії з цією книгою через сорок років давайте разом з вами напишемо історію нашого сьогодення через призму одного дня, присвяченого нашій республіці, області. Ваша бригада перевиконала змінну норму, ви стали комуністом, вас прийняли до комсомолу, у вас відбулося заняття гуртка художньої самодіяльності, у вашому селі відкрили новий Будинок культури, у вашого сусіда появився автомобіль, ви повернулися з туристської поїздки, одержали премію, вселилися в нову квартиру, відсвяткували новосілля...

Який строкатий та багатогранний калейдоскоп подій, інтересів, почуттів! І хіба все це буває тільки раз на рік? Ні, кожен наш день, такий, на перший погляд, звичний і буденний, — то наше життя, прекрасне й неповторне. Отже, зупинися, мить!

Пишіть, телефонуйте, заходьте до редакції.

Чекаємо оперативного надходження ваших листів і телеграм, які ми маємо намір надрукувати в газеті.

РЕДКОЛЕГІЯ.

ЯК СПРАВИ, ОПЕРАТИВНИКИ?

ЦІ НЕВГАМОВНІ МАКАРЕНКІВЦІ

Є такий клуб у Кіровоградському інституті сільгоспмашинобудування

Постав на порозі Толикової хати знайомий. Проникливі очі під широкими кущистими бровами. Джинсова модерна куртка поверх товстого в'язаного светра, темненькі вусики на смаглявому обличчі. В руках кілька торішніх номерів журналу «Людина і закон», щойно придбаних у комісійному магазині.

— Владислав Стацевич, — простягнув міцну руку. Справді міцну, бо, як-не-як, його улюблений вид спорту — боротьба самбо.

Простягнув дружню руку і наче не помітив ні помятого після вчорашнього вечора Толикового обличчя, ні купи порожніх пляшок, котрі робили кімнату схожою на пункт склотари, ні порнографічної листівки, що красувалася над його ліжком.

Не помітив — і все. Бо коли назвався, що з клубу «Макаренківці», та ще й з інспекції у справах неповнолітніх, Толика відразу занудило, і він понуро опустив голову, пригнувшися слухати. Оте все звичне й завчене чим майже напам'ять, бо всі завше закликали до його, Толикової совісті, до його переконань. І бабуся, і на заводі, і ще раніше в школі, яку він залишив... І було прикро йому, Толикові, що ніхто не спитав його, як ти живеш...

— Ну то як живеш-маєш? — погойдуючись міцним тілом на високих підборах ультрасучасних черевиків, гість додав: — Давай пройдемось...

На завтра у Владислава був семінар і конче потрібно було підготуватись, а ще його чекало безліч справ, та вони йшли яскраво освітленою вулицею повз вітрини магазинів, крізь людський натовп. Говорили про успіхи наших футболістів, про ВІА ресторану, з фіранок котрого линула м'яка й затишна музика, про дівчат... І в тому потоці інформації та відвертості раптом пролунало Толикове:

— Мені б протриматись до армії. А там... там дружків не буде.

— Протримаємось, — упевнено відказав на те Владислав.

Уночі Владислав Стацевич готувався до завтрашнього семінару і потім довго не міг заснути. Все бачилось Толикове обличчя і чулось безпомічне: «Мені б протриматись до армії...»

Власне, вони майже однолітки. Владислав Стацевич, студент-першокурсник Кіровоградського інституту сільгоспмашинобудування, і його підшефний Анатолій К., хлопець, на котрого всі давно махнули рукою. А може, просто нікому було Толикові допомогти? Адже — ні батька, ні матері, а бабуся... У Владислава батько — директор проектного інституту, мати — актриса. Вони були і його авторитетом, і вихователями. Не просто батьками, котрі поїли, годували, одягали в модні закордонні костюми. Були спершу вихователями...

І коли Владислав щиро шкодував, що Толикове життя було позбавлене батьківської ласки, іншому членові клубу «Макаренківці» — студентові ремонтно технологічного факультету Олегу Кривицькому при першій зустрічі зі своїм підшефним довелось пошкодувати, що хлопчина має батьків. А ще подумав, що доведеться виховувати не стільки дванадцятирічного хлопчину, скільки його батьків, котрі за власними чварами, горілкою просто не помічають зацькованого погляду Валерія і навіть не розшукують сина під час численних його втеч з дому.

Їм, макаренківцям, справді доводиться виховувати не тільки неповнолітніх, які перебувають на обліку в інспекції у справах неповнолітніх при Кіровському РВВС, а і їхніх батьків, і колективи, де вони працюють, або вчаться. Виховувати навіть працівників торгівлі, які із простоти сердечної можуть продати підліткові пляшку червоного міцного.

Є у них така форма роботи: рейд. Крутяться макаренківці біля прилавків, спостерігають, при порушенні правил відпуску спиртного втручаються. Шістьох працівників прилавка з ініціативи студентів було заслухано і покарано на засіданні адміністративної комісії при Кіровському райвиконкомі.

Ще є у них рейди по виявленню зборищ неповнолітніх. А найважче — то рейди по виявленню неповнолітніх, котрі не вчаться і ніде не працюють. Тоді розходяться у західній макаренківці по кварталах, знаходять завбудинком і з порога:

— Іване Івановичу, чи не підкажете, хто у вашому будинку байдики б'є...

Іван Іванович чи Петро Михайлович, звісно, пенсіонер, тож про кожного розповість детально: де працює, о котрій годині приходить додому, навіть з ким...

Вони вже знайшли п'ятнадцятьох отаких неповнолітніх, декого вже й працевлаштували.

Взагалі ж їм, студентам КІСМу, важко. Адже спеціальність у них — інженер. А тут доводиться бути інженерами дитячих душ. Міцну допомогу подають їм працівники інспекції у справах неповнолітніх Кіровського РВВС Микола Ляшко, Олег Сафронов, Валентин Васильович Кацер. Пожертвували для кісмівців однією кімнатою, регулярно читають членам клубу лекції з питань правового виховання.

Хоча хотілося б майбутнім інженерам, а сьогоднішнім вихователям послухати лекції і з педагогіки, і з психології. Думаю, що стало б тут у пригоді спілкування кісмівців з членами однойменного клубу, створеного при Кіровоградському педінституті. Контактів поки що немає.

Та голова клубу, старший науковий співробітник КІСМу Анатолій Татаров сказав мені, що все ще попереду. Справді, макаренківці ще молоді і малодосвідчені. Зате в пошуках, сповнені бажання працювати.

А пошуки — вони завжди приводять до результатів. Ось навесні, наприклад, рада клубу після довгих дискусій дійшла висновку: мати постійний склад клубу. Адже до цього членами клубу були студенти перших—третіх курсів, тому вся виховна робота зводилась до чергувань в інспекції. Звісно, про якусь індивідуальну роботу з важкими підлітками не могло бути й мови.

Все змінилося, коли члени клубу стали постійними. Щоправда, їх у клубі всього 35. Мало? Порівняно з кількістю студентів КІСМу, звичайно, мало. Та малий червінець, але дорого коштує, кажуть мудрі люди.

Тепер у них цікаво. Ось Люда Грубчанін оголошує конкурс на кращу емблему клубу, ось оформляє стенди ідеологічна група, ось радяться з Миколою Ляшком члени ради клубу Надія Федорів та Віктор Бершадський. Ось подає пропозицію організувати при клубі спортивну секцію першорозрядник-самбіст Владислав Стацевич...

За годину вони всі розійдуться на індивідуальну роботу. Суворо шукатиме відповіді у протверезілих очах неповнолітнього комуніст Віктор Айкашев, складатимуть акта на продавщицю гастроному Тамара Гончаренко і Надія Федорів, сидітиме в черзі в перукарню поруч довговолосого підлітка Сергій Гетьман, перевірятиме чийсь учнівський щоденник Віктор Бершадський...

Повільно йтиме яскраво освітленою вулицею разом з Толиком Владислав Стацевич. Десь гратиме музика. Говоритимуть про неї, про тільки-но переглянутий фільм. Говоритимуть про життя. Толик несвідомо рівнятиме крок на впевнену ходу Владислава...

Л. КРАВЕЦЬ.

м. Кіровоград.

На фото: засідання ради клубу «Макаренківці».

Фото В. ГРИБА.

ОБЛАСНА КРАЄЗНАВЧА ЕКСПЕДИЦІЯ МОЛОДІ „Пошук-60"

ВЛКСМ

Випуск № 1

29 жовтня цього року, в день народження Ленінського комсомолу, дано старт обласній краєзнавчій експедиції «Пошук — 60 комсомольських літ».

Мета експедиції — глибоко ознайомитися з героїчною історією ВЛКСМ, зібрати матеріали про історичне минуле комсомольської організації Кіровоградської області— бойового загону Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. Кожна комсомольська організація в ході пошуку має написати свою історію, створити куток чи музей комсомольської слави.

В області створені і почали активно працювати розшукові загони. Заповнено перші сторінки історії комсомолу Олександрії, Гайворона, Новомиргорода. Юнаки і дівчата Кіровоградщини розшукали чимало ветеранів комсомолу. До розшукової роботи підключилися ради ветеранів комсомолу. Сьогодні ми пропонуємо увазі читача розповідь про один з розшукових загонів, даємо завдання краєзнавцям і слідопитам, друкуємо розповідь однієї з ветеранів комсомолу С. Г. Лібес.

Велика розшукова робота лише починається. Якщо ти ще не включився в пошук, не гай часу!

Повертаючись до надрукованого

Софію Лібес знайдено

У номері газети за 29 жовтня ми опублікували розповідь про єлисаветградську підпільницю Софію Лібес, пропонуючи краєзнавцям, слідопитам розшукати відважну дівчину, якщо вона не загинула. Пошук увінчався успіхом. Софія Григорівна Калько (Лібес) проживає в Одеській області, на залізничній станції Дачна. Пропонуємо читачам її розповідь про себе, надіслану краєзнавцю М. Б. Шварцбургу.

СЛОВО ПРО СЕБЕ

Народилась я 1902 року в селі Глодосах. Батьки мої брали участь іще в революційних подіях 1905 року. Згодом, коли ми переїхали до Єлисаветграда, до нас часто приїздили глодоські революціонери. З Глодосами у мене пов'язані найкращі спогади. Далекого 1919 року я стала комсомолкою. Пізніше — комуністкою. Працювала в культосвітньому відділі військкомату, в штабі Єлисаветградського комуністичного батальйону, в жінвідділі.

Наприкінці квітня разом з подругою Євгенією Повар (вона теж лишилася живою) поїхала в першу сільськогосподарську комуну, організовану М. Г. Кальком та І. П. Трипольським у колишньому поміщицькому маєтку Ковальових у Юр'ївці.

Коли в червні 1919 року в повіті з'явились банди Григор'єва, ми з Євгенією зі зброєю в руках теж пішли партизанити. Згодом, повернувшись до Єлисаветграда, воювали в комуністичному батальйоні. Я — санітаркою, Женя — бійцем.

Коли в місто вступили денікінці, я за завданням партійної організації була на підпільній роботі.

Пізніше, закінчивши в Москві тримісячні курси червоних медсестер, служила в санітарній частині 14-ї армії аж до весни 1921 року. Кінець громадянської війни зустріла, працюючи в Єлисаветградському військовому госпіталі.

1933 року закінчила аспірантуру при селекційно-генетичному інституті в м. Одесі. З того часу працювала в дослідному господарстві «Дачна» Одеської області. Тепер — на пенсії.

Згадуючи свою комсомольську молодість, я радію за сучасних юнаків і дівчат, які живуть у такий щасливий і, головне, мирний час. Нам, першим комсомольцям, котрі дожили до шістдесятої річниці революції, пощастило бачити зростання, зміцнення Радянської держави протягом усього її існування, бачити, що справа, за яку боролися ми і наші товариші, — в надійних руках.

С. КАЛЬКО.

Одеська область.

НА ПРАПОРІ ОСЕРЕДКУ

Пропонуємо учасникам експедиції чергове завдання. На цій фотографії зображено комсомольський осередок при Чорноліській лісничій профтехшколі селища Водяного Знам'янського району. Знімок 1925 року. На прапорі осередку — напис: «Наука міцна, як граніт, але пролетарська молодь з нею справиться». Відомі прізвища комсомольців. Ось вони: **А. Чебанов, В. Угринович, Д. Крупко, П. Рєзник** (секретар осередку), **Б. Кордгомов, Л. Скурський, Н. Омельченко, Д. Каплун, В. Понизько, М. Стрижак, Ф. Литвин, А. Фокін, А. Центролович, А. Лук'яной, М. Єремчук.** (Примітка: в архіві ініціали є лише російською мовою, тому можуть не збігатися).

Подальша доля членів цього комсомольського осередку невідома. Учасники експедиції «Пошук-60» повинні розшукати їх. Ким стали випускники профтехшколи? Як виконали вони завдання, накреслене на прапорі осередку? Чого досягли в житті? Як склалися їхні біографії?

Отже, в пошук!

МИ І НАША СПРАВА

РОЗПОВІДАЄМО ПРО ОДИН З ЕКСПЕДИЦІЙНИХ ЗАГОНІВ, ЩО ВКЛЮЧИВСЯ В ЕКСПЕДИЦІЮ «ПОШУК — 60 КОМСОМОЛЬСЬКИХ ЛІТ».

На мітингу жителів села Глодоси Новоукраїнського району, присвяченому відкриттю меморіалу воїнам-землякам, які загинули в період Великої Вітчизняної війни, на почесній варті біля пам'ятника стояли юні слідопити клубу «Пошук» Глодоської середньої школи.

На фото: ветеран війни І. А. МОХОНЬКО запалює Вічний вогонь меморіалу.

Фото Г. ВРАДІЯ.

Саме вони, юні слідопити, були ініціаторами збору матеріалів про наших земляків, що загинули в боях за нашу Батьківщину. Їхні імена викарбувано тепер на гранітних плитах меморіалу.

А роботу клуб «Пошук» почав так.

Улітку 1974 року кращі члени виробничої бригади школи здійснили туристську поїздку. В Липецьку нашу увагу привернув учнівський експедиційний клуб «Бадьорі», який провадить багатогранну роботу по військово-патріотичному вихованню. Повернувшись додому, ми вирішили у своїй школі створити подібний клуб під назвою «Пошук».

Написали статут і клятву, виготовили прапор та емблему з девізом «Ніхто не забутий, ніщо не забуте».

Перед юними слідопитами стоїть головне завдання — виявити всіх земляків, які брали участь у Великій Вітчизняній війні, довідатись про партизанів громадянської, котрі діяли в Глодосах у період установлення Радянської влади. За три роки існування клубу юні слідопити зібрали матеріал майже на 500 чоловік, описали їхні героїчні подвиги, занесли їхні імена до Книги бойової слави. Кожен, хто бере в руки цю книгу, з хвилюванням і захопленням переглядає фотографії, перечитує записи.

Перед штабом клубу постало питання, де ж зберігати зібраний матеріал (а він надходив від відділів клубу щодня). Вирішили відкрити кімнату бойової і трудової слави. У травні 1975 року в День Перемоги таку кімнату відкрили.

Тепер тут розміщено 25 стендів, на яких — понад 300 фотографій, документи, особисті речі учасників війни. Кімната бойової і трудової слави стала центром військово-патріотичного виховання учнів. Відвідувачі вдячні червоним слідопитам за зібраний матеріал.

Члени клубу написали понад 200 рефератів про бойові і трудові подвиги наших земляків. Ці реферати використовуються на уроках мови, історії та літератури, на політінформаціях. Щороку червоні слідопити влаштовують екскурсії по місцях бойової і трудової слави. Вони побували у Воронежі, Липецьку, Москві, Києві, Ніжині, в містах нашої області: Олександрії, Знам'янці, Кіровограді. 22 члени клубу «Пошук» склали норми на бронзовий значок «Моя Батьківщина — СРСР». Члени клубу «Пошук» — активні організатори тематичних вечорів. З їхньої ініціативи проведено тематичні вечори «Від щирого серця» (присвячений Дню Перемоги), «Люди! Бережіть мир!» (в ньому взяли участь колишні в'язні гітлерівських концтаборів), «Хвала рукам, що пахнуть хлібом!», «Слава тобі, механізаторе!» На ці вечори запрошували кращих виробничників. Юним слідопитам допомагають ветерани війни і праці, яких зараховано в почесні члени клубу. Всі члени клубу вчаться лише на «5» і «4». Про свою діяльність вони розповідають в альбомі «Цікаві справи». Книга відгуків переконливо свідчить, що члени клубу «Пошук» роблять добру справу. Вони наполегливо збирають матеріал про тих, хто віддав своє життя за наше світле сьогодення.

Нині клуб юних слідопитів включився в обласну краєзнавчу експедицію молоді «Пошук — 60 комсомольських літ» і зібрано перші матеріали з історії комсомольської організації Глодос.

Д. ПОЛОЗЮК,
керівник клубу червоних слідопитів «Пошук».

ПРО ВИСУНЕННЯ КАНДИДАТУР НА ЗДОБУТТЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ М. ОСТРОВСЬКОГО В ГАЛУЗІ ЛІТЕРАТУРИ, МИСТЕЦТВА ТА АРХІТЕКТУРИ 1978 РОКУ

Комісія Центрального Комітету ЛКСМ України по республіканській комсомольській премії імені М. Островського в галузі літератури, мистецтва та архітектури повідомляє, що висунення кандидатур на здобуття премії 1978 року проводиться з листопада 1977 року по лютий 1978 року.

Кандидати на здобуття республіканської комсомольської премії висувають обкоми, міськкоми і райкоми ЛКСМУ, первинні комсомольські організації, творчі спілки і товариства, галузеві міністерства і відомства, колективи підприємств, установ і організацій, видавництва, редакції газет і журналів.

Матеріали-подання відповідно до вимог положення надсилати на адресу: м. Київ, площа Калініна, 1, ЦК ЛКСМУ.

ПЕДАГОГИ ПРО ВИХОВАННЯ

Учора в Кіровограді в приміщенні будинку політосвіти відбулися педагогічні читання на тему: «Комуністичне виховання учнів в процесі оволодіння основами наук та в позакласній роботі».

На педагогічні читання прибули завідуючі районними відділами народної освіти, директори шкіл, організатори позакласної роботи, старші піонервожаті, вчителі.

В педагогічних читаннях взяли участь і виступили на них секретар обкому партії А. І. Погребняк, завідуючий обласним відділом народної освіти Д. Ю. Стельмухов. З увагою були заслухані виступи завідуючого кафедрою педагогіки Кіровоградського педінституту В. П. Барабаша, Героя Соціалістичної Праці, директора Богданівської середньої школи імені В. І. Леніна І. Г. Ткаченка, директора Маловисківської СШ № 3 Г. М. Перебийніса.

Учасники читань обговорили і прийняли рекомендації щодо поліпшення і вдосконалення комуністичного виховання учнів.

М. ЯРОВИЙ,
директор інституту вдосконалення вчителів.

ЯТРАНЦІ В АМЕРИЦІ

З великим успіхом проходять виступи заслуженого самодіяльного ансамблю танцю УРСР «Ятрань» Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів у Сполучених Штатах Америки.

Тридцять сьомий виступ ятранців, як і всі попередні, в місті Філадельфії глядачі сприйняли бурхливими, тривалими оплесками.

Місцеві американські газети дають високу оцінку виступам ансамблю «Ятрань».

А. БОРС.

КУБОК „МК"

ДО ПІДСУМКІВ ОБЛАСНОГО ОГЛЯДУ КОЛЕКТИВІВ ФІЗКУЛЬТУРИ ПО ВПРОВАДЖЕННЮ КОМПЛЕКСУ ГПО, ПИСВЯЧЕНОГО 60-РІЧЧЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ

ВІД ФОРМУЛИ АКТИВНОСТІ

Ювілейний кубок «Молодого комунара» залишається в колективі Кіровоградського машинобудівного технікуму. Тут з початку року підготували 498 значківців ГПО, 1163 спортсменів-розрядників. Володимир Твердоступ і Микола Лахаузов — чемпіони області з багатоборства ГПО.

Десять місяців тривало це своєрідне змагання—за найвищі показники у спортивній майстерності і масовості. Обласний огляд колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО допоміг знайти нові адреси досвіду і відкрив «вузькі місця» у спортивно-масовій роботі. Підсумки огляду підбивали щоквартал. Як відомо, кубок «Молодого комунара» першими отримали фізкультурники Світловодського заводу чистих металів, потім — колектив фізкультури Кіровоградського машинобудівного технікуму.

При визначенні переможців огляду брались до уваги:

— пропаганда фізкультури і спорту, нормативів і вимог комплексу ГПО;

— якість підготовки значківців;

— рівень організації і проведення спортивних змагань, зокрема турнірів з багатоборства ГПО;

— кількість підготовлених значківців у процентному співвідношенні до кількості допущених до складання нормативів;

— результати представників колективу на районних, міських, обласних і республіканських змаганнях;

— спортивно-масова робота за місцем проживання;

— участь у республіканських молодіжних спортивних іграх.

У ході огляду віднайшли формулу своєї активності сільські фізкультурники. У змаганнях, присвячених 60-річчю Великого Жовтня, взяли участь понад 112 тисяч представників «Колоса». 156 сільських колективів фізкультури ще в жовтні виконали річні завдання і соціалістичні зобов'язання. За десять місяців підготовлено 23 500 значківців ГПО, 5 майстрів спорту, 15 кандидатів у майстри, 166 першорозрядників, 19 400 спортсменів масових розрядів. Першими подали рапорти Олександрівська, Ульяновська, Новоархангельська районні ради товариства «Колос».

А ось окремі колективи фізкультури, які йдуть попереду: кіровоградського заводу «Червона зірка», колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району, колгоспів імені Шевченка і «Родина» Ульяновського району, Побузького нікелевого заводу Голованівського району, Знам'янської СШ № 2, Кіровоградської СШ № 5, Комишуватської СШ Новоукраїнського району, колектив фізкультури «Чайка» м. Світловодська, Гайворонської СШ № 1, Бобринецького сільськогосподарського технікуму, Олександрівської СШ № 2.

Кращий із кращих — колектив фізкультури Кіровоградського машинобудівного технікуму. Тут із 1843 учнів, яких допущено до складання нормативів, за десять місяців стали значківцями 498. Докладний аналіз документації про проведення спортивних змагань і заліків з фізичної та військово-технічної підготовки показав, що тут передусім подбали про якісний показник. З початку року в технікумі провели 26 масових змагань. Тільки в першості з багатоборства ГПО взяло участь 762 учні. В чотирнадцяти секціях (їх відвідують 1617 учнів) підготовлено 1463 розрядники.

Значківців готують за чітким графіком, виходячи з умов і можливостей. Почався, наприклад, новий навчальний рік. Десятки учнів технікуму через кілька днів повинні були їхати в підшефний колгосп. Викладач фізкультури М. С. Биков зробив корективи: перший залік— у плавальному басейні, на ставу. І свою майстерність продемонстрували 400 юнаків і дівчат. А в тих колективах, де влітку не зуміли прийняти заліку з плавання, знову збентеження: закритого плавального басейну немає, а осінь — уже не та пора, щоб учитись плавати. Тому й трапляються «значківці», які не були ні в тирі, ні в басейні. Навіть на обласних змаганнях з багатоборства ГПО на призи «Комсомольской правды» на вогневому рубежі і водних доріжках представники збірних команд окремих районів мали нулі. **А з машинобудівного — два чемпіони області, два члени збірної Кіровоградщини, яка поїхала на республіканські змагання. В числі найсильніших багатоборців 22-річний Володимир Твердоступ — бронзовий призер УРСР, абсолютний чемпіон області, кандидат у майстри спорту. А з ним і Микола Лахаузов — 17-річний першорозрядник, теж чемпіон міста і області. Командний залік представників технікуму теж високий: майбутні машинобудівники — переможці комплексної спартакіади обласної ради товариства «Авангард», срібний призер першості Центральної ради «Авангарду» з багатоборства ГПО, баскетболу, велоспорту.**

Кожного дня в технікумі засвічується турнірне табло: сьогодні день стрибуна і стрільця, завтра — велогонка, в неділю — вечір спортивної слави, показові виступи гімнастів і важкоатлетів, а далі— знову поєдинки з багатоборства ГПО, змагання на призи героїв-земляків. І кожне змагання — як свято. Бо проводиться воно на високому організаційному рівні, з максимальною кількістю учасників спортивної боротьби.

Цікаві заходи передбачаються на зимовий сезон — лижні пробіги, поєдинки хокеїстів, турніри баскетболістів, волейболістів, любителів ручного м'яча, лижні кроси, цікаві спортивні вікторини. Все — для високого фізичного гарту, для краси, бадьорості.

Отже, ювілейний кубок «Молодого комунара» назавжди залишається в колективі фізкультури Кіровоградського машинобудівного технікуму. На вечорі спортивної слави, який буде проведено з нагоди вшановування переможців обласного огляду колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО, майбутнім машинобудівникам вручать ще один приз — спортивний інвентар. Грамоти обкому комсомолу отримають кращі фізкультурні активісти області.

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

ПАМ'ЯТІ ТРЕНЕРА

Шість днів Палац спорту Олександрійського заводу підйомно-транспортного обладнання був відданий в розпорядження баскетболістів. Тут проходив традиційний матч-турнір пам'яті заслуженого тренера Російської Федерації Анатолія Павловича Новикова, колишнього вихователя юних спортсменів міста гірників. В іграх брали участь команди дівчат і юнаків 1962—1963 років народження з Москви, Кишинева, Львова, Сімферополя, Херсона, Кривого Рога і організатори турніру.

Добре провели поєдинки юнаки Сімферополя. Вони й піднялися на вищий щабель п'єдесталу пошани. Друге місце дісталося криворіжцям, а третє — олександрійцям. Серед дівчат не мали собі рівних спортсменки столиці Молдавії, друга сходинка дісталася москвичам, а третя — львів'янам. Кращими гравцями визнані кримчани Андрій Калібабчук, херсонець Петро Соколов та олександрієць Олександр Бондаренко. Вони нагороджені спеціальними призами.

В. ТВЕРДОСТУП.

● ШЛЯХОМ ЖОВТНЯ

НАШ СУЧАСНИК

З ВЕРЕСНЯ 1976 РОКУ ПО ЛИСТОПАД НИНІШНЬОГО В КРАЇНІ ПРОХОДИЛА ВСЕСОЮЗНА ЧИТАЦЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ «НАШ СУЧАСНИК», ОГОЛОШЕНА СЕКРЕТАРІАТОМ ВЦРПС.

ПРОФСПІЛКОВІ бібліотеки області взяли активну участь у її проведенні. На виробничих дільницях, у червоних кутках, у бібліотеках було влаштовано книжкові виставки, відбулися тематичні перегляди книг, літературні вечори, читацькі конференції, дні молодого робітника, зустрічі з письменниками на теми: «Твій сучасник — поруч», «Краса і велич трудівника», «Горде звання — робітник», «Держава — це ми», «Спосіб життя — радянський» тощо.

По підсумках Всесоюзної читацької конференції в Кіровограді, Олександрії, Світловодську проведено декаду літератури «Наш сучасник».

Цікавими стали зустрічі молоді з ветеранами партії і комсомолу, героями війни і праці. Велику й змістовну роботу по вшановуванню людини-трудівника виконує бібліотека об'єднаного комітету профспілки виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

Усю масову та індивідуальну роботу працівники бібліотеки завкому профспілки заводу «Червона зірка» прагнуть пов'язати з напруженими буднями виробництва. Майже всі заходи здійснюються в гуртожитках, цехах заводу. Тільки останнім часом тут проведено літературні вечори «Воля і труд людини дивні дива творять», «Мене покликав робітничий клас», відбулися зустрічі із зварником О. Поповим, кавалером ордена Леніна заливальником О. Трохимчуком, майстром, наставником молоді І. Сокуренком, делегатом XVI з'їзду профспілок СРСР В. Прудкою. Таке безпосереднє спілкування з героями праці стає дійовим фактором виховання молодих будівників комунізму.

Чималу увагу приділяють бібліотеки профорієнтації молоді. Пропаганда літератури серед старшокласників спрямовується на виховання у них поваги і любові до людей праці, цікавості до тих професій, які найбільш потрібні сучасному виробництву.

Чільне місце в усіх заходах займає пропаганда творів лауреатів Ленінської і Державної премій, Всесоюзного конкурсу на кращий твір художньої прози про сучасний радянський робітничий клас, пропаганда книг про нашого сучасника. В гостях у читачів бібліотек області побували прозаїки і поети України В. Козаченко, О. Довгий, І. Драч, Є. Адельгейм, В. Брозаченко, В. Логвиненко та інші. У задушевні розмови про місце людини на землі, велич вільної праці у вільній країні, про героїв книг вилились ці зустрічі. Багато бібліотек провели читацькі конференції «Пишайся собою, робоча людино» (по трилогії П. Загребельного «З погляду вічності», «Переходимо до любові», «Намилена трава»), «Наш сучасник» (По книгах В. Собка «Лихобор», В. Попова «І це називається будні», В. Ліпатова «І це все про нього...») та інші.

Значну спільну роботу в ході Всесоюзної читацької конференції провели обласне літературне об'єднання та бібліотеки. Популярність мали виступи В. Гончаренка, В. Базилевського, М. Смоленчука та інших письменників-земляків. Цікаву форму спілкування літераторів і читачів знайшла бібліотека місцевкому профспілки обласного Будинку вчителя. Тут успішно працює гурток «Літературне слово».

Хороша ініціатива народилась у бібліотеці об'єднаного комітету профспілки виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія: тут складають бібліотечку молодого читача, комплектуючи її із суспільно-політичної та художньої літератури про історію і сьогоднішній день рідного міста.

Отже, можна сказати, що Всесоюзна читацька конференція «Наш сучасник» пройшла успішно. Великою мірою це зумовлено доброю організаційною підготовкою. Вчасно було створено оргкомітети, складено робочі плани. На обласному семінарі обговорили заходи для поліпшення пропаганди книги.

І все ж були й недоліки. Деякі бібліотеки теркому профспілки робітників вугільної промисловості, обкому профспілки робітників харчової промисловості, обкому робітників та службовців сільського господарства й заготівель надто забарилися із складанням планів. В окремих бібліотеках плани існували, та їх не виконували, вся пропагандистська діяльність зводилась до епізодичних бесід. Це сталося тому, що на місцях комітети профспілок не цікавились, як працювали бібліотеки, що їм заважало. Та й самі бібліотечні працівники не виявляли особливої ініціативи.

А. БІЛЕНКО,
директор обласної міжспілкової бібліотеки.

ПОГОДА

24 листопада по території області і в місті Кіровограді передбачається мінлива хмарність, місцями невеликий дощ, ранком туман. Вітер змінних напрямків 3—6 метрів за секунду. Температура повітря по області 2—7, по місту 3—5 градусів тепла.

За даними Українського бюро погоди 25—26 листопада передбачається хмарна з проясненнями погода, місцями опади, туман. Вітер західний 5—10 метрів за секунду. Температура повітря вночі близько нуля, вдень 2—7 градусів тепла.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Професійне училище текстильної промисловості Чернігівського камвольно-суконного комбінату імені 50-річчя Радянської України

НАБИРАЄ УЧНІВ НА 1977—1978 НАВЧАЛЬНИЙ РІК НА СПЕЦІАЛЬНІСТЬ «ПОМІЧНИК МАЙСТРА ПРЯДИЛЬНОГО УСТАТКУВАННЯ».

Приймають юнаків віком 20—30 років.

Строк навчання — 1,5 року.

Учням виплачують 68 карбованців на місяць і надають гуртожиток. Під час виробничої практики при самостійному обслуговуванні устаткування учні одержують заробітну плату.

Випускникам присвоюють шостий розряд по професії і видають атестат про закінчення закладу.

Час навчання зараховується до трудового стажу.

Під час навчання в училищі учні мають можливість одночасно вчитися у вечірній школі робітничої молоді та у вечірньому механо-технологічному технікумі, який знаходиться в приміщенні професійного училища. Тих, що закінчили училище, до цього технікуму приймають поза конкурсом.

Вступники до професійного училища подають документ про освіту (оригінал), свідоцтво про народження (оригінал), характеристику, автобіографію, 6 фотокарток 3×4 сантиметри, медичну довідку (форма № 286), довідку з місця проживання.

Документи приймають у канцелярії закладу з 9 по 17 годину. Зарахування до училища проводить відбірна комісія без екзаменів.

Початок занять з 1 грудня 1977 року.

Адреса училища: м. Чернігів-23, вул. Щорса, 64. Телефон 7-41-85.

ДИРЕКЦІЯ.

Навчальний пункт тресту „Трансгнал-буд" при будівельно-монтажному поїзді № 816

ПРОВАДИТЬ НАБІР НА ШЕСТИМІСЯЧНІ КУРСИ ПО ПІДГОТОВЦІ ЕЛЕКТРОМОНТАЖНИКІВ ДЛЯ РОБОТИ ПО БУДІВНИЦТВУ ПРИСТРОЇВ АВТОБЛОКУВАННЯ НА ЗАЛІЗНИЧНОМУ ТРАНСПОРТІ.

Приймають осіб, які відслужили в Радянській Армії, з освітою не нижче 8 класів.

На період навчання слухачам надають гуртожиток і виплачують стипендію в розмірі 75 карбованців на місяць.

Початок занять з 1 грудня 1977 року.

Звертатися на адресу: 316026, м. Кіровоград-26, вул. Желябова, 2, ЛМП-816, відділ кадрів. Їхати тролейбусами №№ 2, 4 до зупинки «Кінотеатр «Хроніка».

Адміністрація поїзда.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград. Газета печатается на украинском языке.

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 19313. Обсяг 0,5 друк. арк. Тираж 60 600. Зам. № 499. Індекс 61197.